

بولتن کارگری

گروه کار کارگری سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)
شماره 3، 8 نوامبر 2013

وعده های انتخاباتی تان به کارگران را فراموش نکنید!

در تبلیغات پیش از انتخابات ریاست جمهوری دوره یازدهم، وعده های متعدد و جذابی از طرف آقای روحانی به گروه های مختلف اجتماعی منجمله به کارگران داده شد. افزایش دستمزد مطابق تورم و فراهم کردن امکانات جهت فعالیت تشکل های مدنی، ایجاد اشتغال، آزادی زندانیان سیاسی و ... جزیی از وعده های جذاب انتخاباتی آقای روحانی بودند. این وعده ها و قولها در جذب عده زیادی از کارگران، حقوق بگیران و اقشار تهیدست که به شدت از لحاظ معیشتی و اجتماعی در مضیقه بودند، به شرکت در انتخابات و رای دادن به روحانی تاثیر تعیین کننده داشت. اگر این وعده ها و قولهای روحانی نبود، بسیار بعید بود که مشارکت در انتخابات به حدی که دیده شد گسترده باشد و روحانی بتواند در آن پیروز گردد. آقای روحانی قول داده بود که ۱۰۰ روز پس از آغاز کارش راجع به وضعیت عمومی کشور و کارنامه و برنامه کار دولت اش به مردم گزارش دهد.

واقعیت این است که طی این مدت تا آنجائی که موضوع مربوط به وعده های داده شده روحانی به کارگران است، اقدام ملموسی دیده نشده است. کارگران همچنان دسته دسته از موسسات تولیدی و اقتصادی به میل و اراده کارفرمایان از کار اخراج می شوند، قراردادهای موقت همچنان بدون تغییر به جای خود باقی اند، حقوق و دستمزد کارگران همچنان با ماه ها تاخیر پرداخت می شود، از افزایش دستمزد و حقوق و کاهش تورم خبری نیست، رهبران و فعالین کارگری در زندان نگاه داشته می شوند و حتی تعداد دیگری نیز طی سه ماه گذشته به زندان افتاده اند، موانع فعالیت آزادانه تشکل های کارگری بدون تغییر بجای خود باقی اند و دولت کوچکترین اقدامی برای رفع آنها انجام نداده و نمایندگی های کارگری قانونی در نهادهای رسمی مانند گذشته به اعضای تشکل های حکومت ساخته و غیرمستقل واگذار می شود. مسولین دولتی به بهانه های مختلف از انجام وعده های اولیه شان طفره می روند و انجام آنها را یا به آینده دور حواله می کنند و یا انجام آنها را بکلی ناممکن اعلام می کنند و نمی گویند اگر پیاده کردنشان اینقدر که مدعی اند ناممکن است، پس چرا قبل از انتخابات چنین چیزهایی را وعده دادند؟ اینها همه در مورد پایبندی رئیس جمهور نسبت به وعده ها و قول های انتخاباتی اش به کارگران تردید ایجاد می کند.

طبیعتاً کمتر کسی انتظار داشته و دارد که دولت جدید با توجه به وخامت اوضاع اسفبار اقتصادی، کسری شدید بودجه، صندوق نرخ بالای بیکاری، تورم شدید، کاهش درآمدهای نفتی و مقاومت و مخالفت محافظه کاران سنتی و موانع و محدودیت های دیگر بتواند معجزه کند و به همه وعده هایی که به مردم داده عمل نماید، ولی حداقل انتظار این است که رئیس جمهور و دولت جدید در عمل طی این مدت در راستای وعده هایی که پیش از انتخابات به مردم و کارگران داده اند حرکت کنند. دولت شاید بتواند به بهانه بحران اقتصادی و کسر بودجه عدم افزایش دستمزد کارگران را توجیه نماید ولی نمی تواند در زندان نگاه داشتن فعالین کارگری، رفع نکردن موانع فعالیت های صنفی کارگری، سپردن نمایندگی های کارگری در مجامع و نهاد های رسمی به عوامل دولتی، تداوم و افزایش قراردادهای موقت کار، عدم حمایت قانونی از کارگران اخراجی، کنار نگذاشتن قانون استاد شاگردی و ... را توجیه کند. مادامی که چنین است و خلاف آن ثابت نشده باشد، اینها ملاک قضاوت و عکس العمل کارگران نسبت به سیاست ها و رفتار دولت قرار خواهند گرفت. افت اعتراضات کارگری در دو سه ماه گذشته، به این امید که به دولت فرصت نشان دادن حسن نیت اش داده شود، و افزایش مجدد تعداد اعتراضات در هفته های اخیر، بازتاب همین کنش و واکنش است. بهر حال مبارزه و تلاش کارگران همچنان که کارگران فولاد زاگرس، پلی آکریل اصفهان، کارگران شهرداری اهواز، کارگران کارخانه قطعات بتنی کیلان، و تدارک کارزار جهت لغو طرح استاد شاگردی در هفته های گذشته نشان دادند، برای دست یافتن به مطالباتشان همچنان در اشکال مقتضی تداوم خواهند یافت. انتخابات دوره یازدهم نیز آخرین انتخابات در ایران نخواهد بود. انتخابات دیگری هم در پیش است و رای کارگران به اندازه انتخابات دوره یازدهم در آنها تعیین کننده خواهد بود.

صادق کار

ظهور جنبش نوین کارگری در اردن

(بخش 1)

فیفا عادل

برگرفته از "تحقیقات خاورمیانه ای" (MER)، شماره 264، پائیز 2012

اگرچه به نظر می رسد که که کشور اردن از بهار عربی تأثیر کمی گرفته است، اما حدود 2 سال پیش، یعنی اوائل سال 2011، مردم اردن، به همان دلایل مردم تونس و مصر، به خیابان ها آمدند: اعتراض علیه شرایط اقتصادی و خصوصی سازی منابع دولتی، مطالبه برکناری نخست وزیر و کابینه او، و خواست اصلاحات سیاسی و پایان دادن به فساد. اعتراضات، به صورت راهپیمائی حدوداً هر هفته یک بار با حضور نیروهای شناخته شده اپوزیسیون، مثل اخوان المسلمین و چپی ها، و نیز "جنبشهای مردمی برای اصلاحات"، که در حال شکل گیری در سراسر کشور اند، جریان یافتند. حداقل دوسالمان فراگیر برای گردآوردن این جنبش ها به دور هم تشکیل شده اند. معترضین به لحاظ جغرافیائی پراکنده اند، اما در مواضع شان علیه فساد متحد اند و خواسته های روشن سیاسی دارند. برخی شان خواهان محدود کردن قدرت شاه و استقرار سلطنت مشروطه اند. گروه های طرفدار اصلاحات اکنون حول خواسته لغو قانون جدید انتخابات، که آنها آن را ناکافی می دانند، و نیز تحریم انتخابات پارلمان که فرار است در پایان امسال برگزار شود¹، به ائتلاف رسیده اند.

شاید شورانگیزترین جنبه در این اعتراضات مداوم، افزایش اعتراضات، اعتصابات و اقدامات مشابه توسط کارگران باشد. سازمان "نظارت کارگری اردن" (Jordan Labor Watch) تنها در سال 2011، تعداد 800 اقدام کارگری را ثبت کرد.

جبهه کار در اردن تجمع قوایش را از سال 2006 آغاز کرده بود، اما با ناآرامی ها در کشورهای عرب، که حکومت را به انصراف از تأمین فضای بیشتری برای مخالفت سیاسی

کشاند، بود که واقعاً به میدان آمد. از آن پس میزان تحرکات کارگری، با حضور کارگرانی از همه بخشها که به نحوی در این یا آن اعتراض شرکت داشته اند، به جز نیروهای انتظامی، بی سابقه بوده است: معلمان، کارمندان بانک، امامان مساجد، کارگران معادن فسفات و پتاسیم، کارکنان دانشگاه، روزنامه نگاران، رانندگان تاکسی، پرستاران و دکتوران بیمارستانهای دولتی، همه و همه. به علاوه برخی از این اعتراضات کارگری مطالباتی را در دستور کار سیاسی قرار داده اند که به میزان زیادی با اعتراضات طرفداران اصلاحات همخوانی دارند.

تصادفی نیست!

فعالیت کارگری و اتحادیه ای در اردن به سالهای نخست دهه 50 قرن گذشته بر می گردد. اما حداقل از اواسط دهه 1970 در چنبره سرکوب حکومت، اعمال نفوذ و درگیریهای سیاسی داخلی گرفتار بوده است. در نتیجه، اتحادیه های کارگری در سالهای منتهی به 2011 واقعاً کارگران را نمایندگی نمی کردند. ضمناً قانون اردن فاقد مکانیسمی برای تأسیس اتحادیه های جدید است و کارگران را به طرح مطالباتشان از طریق اتحادیه های رسمی به جای اعتصاب و اعتراض محدود می کند. حکومت هم چهارچشمی مراقب هر گونه تجمع عمومی است. تا پیش از 2011 از سازماندهندگان میتینگها و اعتراضات موظف به گرفتن مجوز بودند. از ماه مارس امسال قانون به این ترتیب تغییر کرده است که سازماندهندگان تنها باید مقامات را از برنامه شان [برای تظاهرات] مطلع کنند.

علیرغم محدودیتهای گفته شده، در فاصله بین 2006 و 2009 اعتراضات مهمی توسط کارگران فسفات، کارگران بندر و کارگران روزمزد بخش دولتی واقع شدند. به علاوه کارگران "منطقه صنعتی ویژه" که بخش اعظم شان مهاجر اند، چندین اعتراض را دهه گذشته، از جمله بیش از 30 حرکت اعتراضی را تنها در سال 2010 سازمان دادند. این کارگران، به عنوان کارگر غیرشهروند، تحت شرایط طاقت فرسائی کار می کنند و در معرض دستگیری و اخراج از کشور قرار دارند. سازمان "نظارت کارگری اردن" وقوع 140 اقدام کارگری مختلف در سال 2010 را گزارش کرد، که این تعداد حاکی از افزایش مهمی نسبت به سالهای قبل است. آشکارترین دلیل این موج اعتراضات وضع وخیم اقتصادی است: افزایش قیمت سوخت و آب و برق، کاهش قدرت خری و رشد بیکاری. مردم اردن این شرایط دشوار را با خصوصی سازی چند فقره از اموال عمومی کلیدی که همزمان با رکود اقتصادی انجام شد، مربوط می دانند. ناآرامی در مورد "زدن چوب حراج به مملکت" چندان شدت گرفت که شاه عبدالله دوم به درج یک تکذیبیه یک صفحه ای، با خطوط درشت و پررنگ، در روزنامه رسمی *الرأی* مجبور شد. او در این تکذیبیه ژورنالیسم بی مسئولیتی را که دستاوردهای اقتصادی اردن را خدشه دار می سازد به باد سرزنش گیرد و از کوششهای دولت برای خصوصی سازی برخی منابع ملی دفاع کند.

شاید تصادفی نیست که بسیاری از کارگرانی که پیش از 2011 دست به اعتصاب زدند، در بخشهایی بودند که زیر تأثیر مستقیم سیاستهای جدید اقتصادی قرار داشتند.

¹ انتخابات به جای پایان سال گذشته در 23 ژانویه سال جاری برگزار شد. در گزارشی که ناظران اتحادیه اروپا در این باره نوشته اند آمده است: "بخش اعظم نامزدها به عنوان مستقل حضور داشتند. نتایج انتخابات نشان می دهد که بیشتر کسانی که برای 150 کرسی پارلمان اردن انتخاب شده اند، به حکومت وفادارند. جمعاً 37 نفر از اسلامگرایان و دیگر منتقدان حکومت وارد پارلمان شده اند. درصد منتقدان حکومت در این پارلمان از موارد قبلی بالاتر است. مشارکت رأی دهندگان برابر 56/7 درصد بوده است. هزاران ناظر محلی و بین المللی بر انتخابات نظارت داشتند. برای نخستین بار "کمسیون مستقل انتخابات"، که در قانون انتخابات مصوب 2012 ایجاد شد، عهده دار نظارت بر انتخابات پارلمان بود، تا انتخاباتی آزاد و شفاف را تضمین کند.

اخبار داخل کشور

چهار تجمع کارگری در شرکت پلی اکریل

مبارزه کارگران وانگیزه مطالباتی آنان چنان کیفیتی به خود گرفته است که حتی بدون داشتن تشکل صنفی هم دست به اعتراض می زنند و در برابر سیاست های ضد کارگری ایستادگی می کنند.

خبرگزاری ایلنا در گفت و گو با یکی از نمایندگان کارگران کارخانه پلی اکریل که به خاطر مسایل امنیتی نمی خواست نام وی منتشر شود اعلام کرد:

در جریان تجمع کارگران، فرماندار، رئیس اداره کار و مسئولان انتظامی شهرستان مبارکه با حضور در جمع

کارگران وعده دادند که به سهم خود تحقق خواسته های صنفی آنها را پیگیری خواهند کرد.

این کارگر معترض کارخانه پلی اکریل اصفهان در تشریح خواسته های صنفی همکارانش افزود: از آنجا که مدیریت کنونی کارخانه در صدد تهدید امنیت شغلی کارگران از طریق تجزیه غیر قانونی گروه صنعتی پلی اکریل و تسویه حساب با آنها بودند، معترضین خواهان استعفا و یا برکناری فوری مدیرعامل، مدیر منابع انسانی و مدیر مالی کارخانه هستند.

وی افزود: مسئولان اداری و انتظامی شهرستان مبارکه در اجتماع اعتراضی کارگران وعده دادند که ضمن تضمین امنیت شغلی و صنفی کارگران تا ۲۰ روز آینده شورای اسلامی منحل شده کارخانه را بازگشایی خواهند کرد.

کارخانه پلی اکریل با ۱۵۰۰ کارگر ار داشتن تشکل صنفی محروم است چرا که از یکسال پیش فعالیت اعضای شورای اسلامی این کارخانه به پایان رسیده است و کارفرما با هماهنگی اداره تعاون کار و رفاه اجتماعی اصفهان از شکل گیری مجدداً این نهاد صنفی در کارخانه جلوگیری می کند.

نماینده کارگران پلی اکرین در پایان از تصمیم کارگران برای ادامه دادن به اجتماعات آرام تا زمان برآورده شدن خواسته های صنفی مطرح شده خبر داد.

کمپ بردگی کارگران در جزیره لاوان

اتحادیه آزاد کارگران ایران

شرکت بیمانکاری عمومی ایران (آی جی سی) مستقر در جزیره لاوان با داشتن یک هزار و 500 کارگر در کمپ های متعدّدش مسئول تعمیر، نگهداری و ساخت پالایشگاه لاوان است و همه کارگران شاغل در این صنعت سودآور، در برده و ارترین شرایط مشغول کار هستند.

در خوابگاه های این شرکت که حدود 30 متر است 12 کارگر را جا داده اند، بهداشت در اینجا معنایی ندارد، کارگران شرکت بیمانکاری عمومی ایران (آی جی سی) هر روز از بندر مقام به جزیره لاوان و بالعکس بصورت گروه های 12 نفره در

هر قایق موتوری جابجا می شوند. در قرارداد کارگران با شرکت ذکر شده است که هزینه جابجایی کارگران با شرکت است اما عملاً از پرداخت این هزینه خودداری می شود.

ساعت کاری از 5 و 40 دقیقه صبح تا 17 و 40 دقیقه به مدت 12 ساعت می باشد و با این ساعت کار دریافتی ماهیانه کارگران ساده 730 هزار تومان و کارگران فنی کمی بیشتر است. در این شرکت پیمانکاری کارگران از هیچ مزایای قانونی برخوردار نیستند، مرخصی آنان جزو ایام کار به حساب نمی آید و کارگران نیز برای احقاق حق شان دست شان به جایی بند نیست چرا که در این شرکت از همان اولین روز اسخدام همه فرم های تسویه حساب را از کارگران می گیرند تا چنانچه کارگری به شرایط موجود معترض بشود از آنجا که فرم های تسویه را اول کار امضا کرده است بلافاصله و بدون هیچ اما و اگر اخراج گردد.

مزد کارگران پیمانی «رایان گستر» طبس نصف شد

میزان حقوق دریافتی کارگران رایان گستر طبس با احتساب اضافه کاری و سایر موارد قانونی از حدود یک میلیون و ۲۰۰ هزار تومان به 600 هزار تومان تقلیل یافت.

غلامرضا محمدی فعال کارگری در گفت و گو با ایلنا گفت: «به دنبال مصوبه هیأت دولت برای جدا شدن شهرستان طبس از استان یزد و الحاق به استان خراسان جنوبی که در فروردین ماه سال جاری صورت گرفت، تعدادی از شرکت های پیمانکاری همچون رایان گستر طبس در دریافت صورت وضعیت های مالی خود دچار مشکل شده بودند.

این فعال کارگری با بیان اینکه چندین ماه است حقوق کارگران رایان گستر مطابق مصوبه مزدی شورای عالی کار پرداخت نمی شود، گفت: در حال حاضر میزان دستمزد کارگران ماهانه ۳۰۰ هزار تومان است

که با حق اضافه کاری حدود ۶۰۰ هزار تومان دریافت می کنند و این در حالیست که پیش از این، میزان دریافتی کارگران با احتساب اضافه کاری و سایر موارد قانونی مبلغی حدود یک میلیون و ۲۰۰ هزار تومان می شد.

به گفته محمدی در گذشته پیمانکار موظف بود علاوه بر پرداخت اضافه کاری ها، لباس، دستکش و سایر وسایل جانبی کارگران را تامین کند اما در حال حاضر ناتوانی مالی پیمانکاران در خصوص تأمین وسایل ایمنی کار دامن گیر کارگران شده است.

«سیمان لوشان» هم تعطیل شد

کارخانه 300 تنی سیمان لوشان که در گذشته نه چندان دور یکی از مطرح ترین واحدهای تولید کننده سیمان در شمال کشور بود، به علت ورشکستگی تعطیل شد.

میربابایی نماینده کارگران اخراجی سیمان لوشان به ایلنا گفت: با اشاره به سوابق کاری ۱۰ تا ۱۸ ساله 150 کارگر اخراجی در سیمان لوشان و تعطیلی کارخانه، هنوز ۴ ماه از معوقات حقوق این کارگران پرداخت نشده است.

این کارگر در بخش دیگری از سخنان خود به سوابق «سختی کار» کارگران اخراجی اشاره کرد و افزود: با وجود آنکه تعداد زیادی از این کارگران در دمای بیش از ۱۵۰ درجه در مقابل

کوره کار کرده اند اما متأسفانه در سوابق بیمه ای آنان تسهیلات مشاغل سخت و زیان آور منظور نشده است.

در ایران فلاکت و تشدید بیکاری

بر اساس تازه ترین آمارهای منتشره از نرخ بیکاری و تورم برای نخستین بار طی ۱۷ سال اخیر شاخص فلاکت در ایران از مرز ۵۰ درصد عبور کرد.

به گزارش خبر آنلاین، شاخص فلاکت به عنوان میزانی برای ارزیابی شدت رکود تورمی مورد استفاده قرار می گیرد، این شاخص طی سال های اخیر هر ساله رکورد جدیدی بر جا گذاشته است، تازه ترین آمارها از وضعیت این شاخص نشان می

دهد برای نخستین بار طی ۱۷ سال اخیر سرجمع نرخ تورم و بیکاری که شاخص فلاکت نامیده می شود در پایان تابستان سال ۹۲ از مرز ۵۰ درصد عبور کرده است.

این وضعیت گویای عمق رکود تورمی در اقتصاد ایران است. نکته قابل تامل آن که رشد شدید این رکود تورمی دقیقا از سال ۸۹ آغاز شده است، همزمان با اجرای قانون هدفمندی یارانه ها که شاخص فلاکت در ایران از ۲۶ درصد به ۵۱ درصد در نیمه نخست سال ۹۲ رسیده است.

صندوق بین المللی پول نیز پیش بینی کرده است که نرخ بیکاری ایران که در سال ۲۰۱۲ بالغ بر ۱۲.۲ درصد بوده است در پایان سال جاری میلادی به ۱۳.۱ درصد افزایش پیدا کند. این نهاد بین المللی به رده بندی ۱۰۵ کشور جهان از نظر نرخ بیکاری در سال ۲۰۱۳ پرداخته و ایران را از این نظر در رتبه ۱۸ جهان قرار داده است.

بر این اساس در سال جاری تنها ۱۷ کشور نرخ بیکاری بالاتری از ایران خواهند داشت. ایران در رده بندی امسال صندوق بین المللی پول نسبت به سال گذشته صعودی ۶ پله ای داشته است. بلاروس با نرخ بیکاری ۰.۶ درصدی کمتری نرخ بیکاری را بر اساس برآورد صندوق بین المللی پول در سال جاری میلادی دارد

اخبار خارجی

اعتصاب دو میلیون کارگر اندونزی برای افزایش دستمزد

آسوشیتدپرس، جمعه ۱ نوامبر ۲۰۱۳

جاکارتا، اندونزی

روز جمعه گذشته دو میلیون تن از کارگران اندونزی برای دومین روز دست به اعتصاب سراسری زدند. خواسته های کارگران شامل افزایش دستمزد، پرداخت مزایا و اعتراض به استخدام کارگران قراردادی است. این اعتصاب با وجود قول مساعد به کارگران دایر بر افزایش دستمزدها صورت گرفت.

جوکو ویدودو، حکمران جاکارتا، افزایش دستمزد حداقل کارگران پایتخت از دو میلیون ۲۰۰ هزارروپیه (معادل ۱۹۴ دلار) به دو میلیون چهارصد هزارروپیه (معادل ۲۱۱ دلار) در ماه را تصویب کرده است. کارگران خواهان افزایش حداقل دستمزدها به سه میلیون و ۷۰۰ هزارروپیه (معادل ۳۳۰ دلار) اند.

سعید اقبال، رئیس کنفدراسیون اتحایه های کارگری اندونزی، تعداد کارگران اعتصابی را در روز پنجشنبه ۳۱ اکتبر، در ۲۰ ایالت از ۳۴ ایالت کشور ۲ میلیون تن تخمین می زند.

پلیس مدعی است که تعداد اعتصابیون از این کمتر بوده است.

اقبال می گوید که "خواست اصلی کارگران افزایش حداقل دستمزد به سه میلیون و ۷۰۰ هزار روپیه (معادل ۳۳۰ دلار) در ماه است." همین کارگران در سال گذشته در پی اعتراضاتی که صدها هزار نفر در آن شرکت داشتند، افزایش ۴۴ درصدی دستمزدهایشان را به کرسی نشانند.

اقبال می افزاید: "از دیگر خواسته های کارگران این است که دولت مزایایی را برای آنان منظور کند و به استخدام کارگران بر مبنای قراردادهای موقت خاتمه دهد... در جریان اعتصاب های جمعه حداقل ۳ تن از کارگران بر اثر اصابت ضربه چاقوی اعضای یک سازمان افراطی جوانان زخمی شدند. ضاربین به کارگران اعتصابی که کوشیده بودند دیگر کارگران را از کار باز دارند، حمله کردند.

سخنگوی پلیس جاکارتا، کلنل ریکوانتو، اعلام کرد که بیش از ۱۷ هزار و ۳۰۰ مأمور حفاظت برای حفظ آرامش در پایتخت و حومه آن به کار گرفته شده است.

هزینه های زندگی در اندونزی در اثر قطع یارانه های سوخت در تابستان گذشته، در کنار تورم افزایش یافته و کاهش ارزش پول ملی در برابر دلار، به شدت بالا رفته اند.

اعتصاب عمومی علیه صرفه جوئی ها در یونان

مارک لوون، گزارشگر بی.بی.سی. انگلیسی

چهارشنبه 6 نوامبر 2013

یونان با تعهدات بین المللی اش چگونه سر می کند؟

امروز، چهارشنبه 6 اکتبر 2013، که قرار است وام دهندگان بین المللی در مورد دادن وام دیگری به یونان تصمیم بگیرند، کارگران یونان در اعتراض به ادامه صرفه جوئیها به یک اعتصاب عمومی 24 ساعته دست زده اند. در اثر این حرکت، پروازها و دیگر نقل و انتقالات هم در بخش دولتی و هم در بخش خصوصی مختل شده و مدارس و بیمارستانها نیز در امان نمانده اند.

از اوائل سال 2010 تا کنون 30 اعتصاب عمومی در یونان به وقوع پیوسته اند. پس از اعمال صرفه جوئیهای سنگین در بخش عمومی و افزایش مالیاتها برای جبران کسری بودجه، میزان بیکاری در یونان به حدود 28 درصد رسیده است.

تا کنون در دو نوبت مجموعاً حدود 240 میلیارد اورو به یونان وام داده شده است تا بتواند مشکلات مالی اش را برطرف کند. گمانه زنیها حاکی از آنند که این کشور حداقل به 11 میلیارد اورو دیگر برای سال آینده احتیاج دارد. پوستره های اتحادیه های کارگری در آتن مردم را به حمایت از اعتصاب دعوت می کنند.

موضوع لحظه حاضر پرداخت آخرین قسط وام دوم، به مبلغ 1 میلیارد اورو است. پرداخت این قسط باید توسط سه وام دهنده به یونان، یعنی کمیسیون اروپا، بانک مرکزی اروپا و صندوق بین المللی پول، مشهور به ترویکا (سه گانه)، تصویب شود. روز سه شنبه عده ای از مردم خشمگین در برابر وزارت اقتصاد یونان در زمانی که ناظران "ترویکا" در آنجا حضور یافته بودند، اجتماع کردند.

ترویکا می گوید که بودجه یونان برای سال آینده یک کسری 2/5 میلیارد اوروئی دارد که ممکن است ریاضت بیشتری را هم ایجاب کند. اما دولت یونان می گوید که این کشور بیشتر از این نمی تواند سختی بکشد. پیش بینی می شود که یونان، به این اعتبار که سرانجام بتواند بر بحران بدهیهایش غالب شود، در سال آینده از بحران اقتصادی 6 ساله خارج گردد.

با این حال درمان این "بیمار اروپائی" روندی کند و دردناک خواهد بود که می تواند سالها به درازا بکشد. در اثر اعتصاب امروز و راهپیمائیهای برنامه ریزی شده در آتن، برخی از خدمات هواپیمائی، راه های آهن و آبی مختل شده اند. کنترل کنندگان ترافیک هوایی هم باید کار را به مدت چند ساعت متوقف کنند. کارگران بندر در اعلامیه ای که انتشار داده اند گفته اند که "کارگران، بازنشستگان و بیکاران در راه کابوسی بی پایان قدم بر می دارند. حکومت و ترویکا دارند کشور ما را ویران می کنند." اتحادیه کارکنان بخش دولتی (آدی) در اعلامیه ای ابراز داشته: "ما، با اتحاد، می توانیم آنان را متوقف و سرنگون کنیم."

طی ۱۰ ماه سال جاری میلادی بر اثر حوادث کار: مرگ هزار و ۱۷ کارگر در ترکیه

طی ۱۰ ماه سال جاری میلادی، یک هزار و ۱۷ کارگر این کشور در ترکیه بر اثر سوانح مختلف در محل کار جان خود را از دست داده اند که نگرانی فعالان کارگری در این کشور را برانگیخته است.

به گزارش ایلنا، «نهاد امنیت کاری کارگران» ترکیه با انتشار این گزارش، از شمار بسیار سوانح در محیطهای کارگری این کشور انتقاد کرده است.

بر اساس این گزارش، تنها در ماه اکتبر (مهر و آبان) ۱۰۹

کارگر شامل هفت کارگر زن، در ترکیه به علت بروز سوانح در محیط کار کشته شده اند. بیشتر این کارگران در بخشهای ساختمانی، حمل و نقل، کشاورزی و خدماتی فعالیت داشته اند. این گزارش افزود: در بین کارگرانی که در سال جاری در محیط کار جان باخته اند، چهار کارگر زیر ۱۸ سال که اشتغال آنان طبق قوانین ترکیه ممنوع است، وجود دارند.